اندېښ شمس القمر

هره ادا دې د سپرلي د ګل ثاني راغله
زړۀ ته مې ستا د ياد د حُسن پرېواني راغله
بيا د وفا د طمعې جام اخلمه يار له څمه
په سر مې بله شپه د مينې ارماني راغله
كوم خوا چې خلق وو د كلي يو كېدو له روان
په هغه لور باندې سېلۍ د ځان ځاني راغله
اوس به زۀ چپ لكه د بُت درته ولاړ نۀ يمه
ستا د ښائست د صحيفې ثناء خواني راغله
زۀ به دا زمكه د جنت د باغچو سياله كړمه
كۀ په خپل ځان باندې په خپله دهقاني راغله
هر قدم بل قدم كښې ونګ د همت واچولو
په خپله لار نۀ ستوماني، نۀ پښېماني راغله
وفا ئې چا له امانته كړله خدائے خبر
د جفا برخه چې جولۍ له اماني راغله
څۀ ترغوني د ماښام څۀ د سحر خره
هره ګړۍ زمونږ په وينو الواني راغله
زمونږ په سر خو ئې تابيا د وداني پرته ده
دې كښې خبره څۀ د كلي د وراني راغله
اخر دا ولې د يو بل د وينې تږي شو مونږ
اخر په څۀ د ورور په ورور بد ګماني راغله
د اميد سترګې مې په لار څارلو سپينې شولې
په باچايۍ باندې سوره د غم خاني راغله
اوس پېرزروئنې د سپرلي ته ده خبره پاتې
تا له د ګل شُوكول، ما له باغواني راغله
كوم ځائے به ځان په دې وحشت كښې د انسان ګوري
كۀ تماشې له د ځوانۍ چرته ځواني راغله
يو خوا په ګرانه پېدا كېږي په سرو كښې سرے
بل خوا وژلو د انسان كښې اساني راغله
جانانه خيال دې د رنګونو د وږمو رود دے
زما غزل، زما بيان كښې رواني راغله

د جهان په نقشه

نسيم ستورے

په ژوند نن خوشحالي ده چې دا نوم رسمي اعلان شو
د مينې ګلستان كښې دغه نوم مو د خپل ځان شو
زخمي زړګے د قام شو په دې نوم باندې ټكور اوس
ژوندون د خپلواكۍ كښې چې دا نوم د خپل جانان شو
نېكمرغه دا نامه ده مبارک او بختوره
ښائست ښكلا ګډېږي محبت كور هم ودان شو
جونګړه د پښتون تل د تاريخ پاڼې عنوان هم
قامونو سره سيال شو چې دا نوم د زړۀ درمان شو
تړون د محبت ؤ پښتونخوا نوم چې رسمي شو
په نوم د خپلې خاورې تل خپل نوم هم ترجمان شو
نسيم ستوري به تل هم په خوبونو كښې ليدله
د خوب ليدل رښتيا اوس په نقشه كښې د جهان شو

پروفېسر محمد اسلام ارماني

په توره شپه كښې څومره خوند كړي د رڼا تصور
خدايه په خپل فضل رښتيا كړې زما دا تصور
ماته په جار وواېئ اې پښتنو خپله نامه
تاسو به څو پورې كوئ د پښتونخوا تصور
خلق په خوب كښې ويني تل د آزادۍ خوبونه
مونږه په ويښه چرته ونۀ كړلو دا تصور
دښمن ده لوبه جوړه كړې د اسلام او كفر
يو ورور لګيا دے، بل ورور وژني په وېريا تصور
وخت ځي په منډه د هېچا لحاظ خاطر نۀ كوي
ويښ شئ راپاڅئ د وطن مو وكړئ بيا تصور
په دې حالاتو كښې به دواړه يو بل څۀ ووينو
بس تۀ زما كوه او زۀ به كړمه ستا تصور
خدايه كړې كړې پښتون په يو زنځير راغونډ كړې
د ارماني د دې نه بل نشته رښتيا تصور

مارټېر لوتهر ګنګ

ته په ډېره مينه

محمد الياس

د خوبه وېښ شه سترګې وغړوه
نوے سحر نوې دنيا ووينه
څه په ډېر ناز سپينې مانۍ ته روان
مسکے مسکے تهٔ اوباما ووينه
دا سپين او تور ورپسې دواړه ولاړ
د امريکې نوے امام وګوره
دا سپين او تور يو بل له غاړه ورکړه
ورک د وختونو زوړ نظام وګوره

زخمي زړګے خو دې لږ وخندوه
د سپرلي زېړے دے سحر راوړے
ستا د ارمان ناوې سرڅنه کوي
د سبا ستورې دې اختر راوړے

ګرانه راپاڅه تماشه خو وکړه
تور اوباما سپينې مانۍ ته روان
د زړهٔ ارمان خو دې پوره شو کنه
د واشنګټن لوړې کرسۍ ته روان

ليدلے خوب خو دې رښتيا شو کنه
د رنګ او نسل بُت فنا شو کنه

***

جانان او وطن

ظفر علي ظفر

دا دې زلفې راخورې دي	په کاله کښې مو تيارې دي
کهٔ وربځې تورې تورې	تشې تورې مو ډېوې دي
کهٔ د هجر تورې شپې دي	اننګي دې سرهٔ ګلونه
کهٔ نصيب کښې مو تيارې دي	ستا د شونډو شوخ رنګونه
صراحي هسې غړۍ دې	دا ښائسته ښائسته کورونه
لکه غر د تاترې وي	دا بنګلې او جائېدادونه
لکه هسک د بولان سروي	احسان مند زما د مينې
لکه خوکه د خېبر وي	منت بار زما د وينې
عجيبه اتفاقات دي	ستاد شونډو په سرخو کښې
څهٔ لمبه لمبه حالات دي	هم زما د زړهٔ قطرې دي
کهٔ بچي مو د خېبر دي	بنيادونو د بنګلو کښې
کهٔ زلمي د پښتونور دي	زما وينې او خولې دي
مزدورۍ کوي نهر دي	نهٔ مې ستا اننګي ښکل کړهٔ
در په درخوارې په سر دي	نهٔ د سرو شونډو سرونه
نهٔ مو تهٔ غاړه غړۍ کړې	نهٔ مې پټ په لوپټو کړهٔ
نهٔ مو ختمې غريبۍ کړې	دا سر تور سرتور سرونه
نهٔ مو دا نظام بدل کړهٔ	نهٔ پوره مې د مور پلار کړهٔ
کهٔ هډونه مو پرې دل کړهٔ	نهٔ د خويندو ارمانونه
پلوشې د اباسين دي	مروره محبوبا به
ستا د سترګو رڼاګانې	خدايه! کله راپخلا شي
په ښېګړه مو رانهٔ غلې	د دې تکې تورې شپې به
ستا نيازبينې اداګانې	خدايه! کله سبا راشي
ستا د سترګو رڼاګانې	مرور يار چې پخلا شي
تل اغيارو ته خندېږي	هم بدل چې دا نظام وي
پلوشې د اباسين خو	اے ظفره! مونږ به نهٔ يو
په پردي کور کښې بليږي	د ژوندون به مو ماښام وي

اقبال مومند

خوش پرست یمه په درد او په غم مرمه
زۀ د ګل د رژېدو سره سم مرمه

زۀ پخوا هم د قلم په سر په دار وم
زۀ لا اوس هم په حُرمت د قلم مرمه

نور د امن په طلب کښې چرته لاړ شم
د جومات په احاطه کښې په بم مرمه

زۀ د وخت د یزید ظلم را ژوندے کړم
هم مُسکے لکه حسېن یمه هم مرمه

د دې ښار د ډوبېدو راسره غم دے
ګنې خپله خو قدم په قدم مرمه

اوس خو هېڅ بې له قراره لاره نشته
خو حلقې نه د یارانو کۀ ځم مرمه

هره ورځ مې ستا د زلفو فکر وژني
هره شپه په دغه پېچ او په خم مرمه

اکبر سیال

په اسمانه تا د تندرونو لوبې ونۀ کړې
تا د غاصبانو په سرونو لوبې ونۀ کړې

داسې دم ختلي خو د دې وطن ځلمي نۀ وو
ولې لېونو په زنځیرونو لوبې ونۀ کړې

داسې چا کافر د محبت لړونه وشلول
بیا د وطن پېغلو په ټالونو لوبې ونۀ کړې

ښکلیه ستا د سترګو د ښو نه ګیله من یمه
درد مې د احساس په پرهرونو لوبې ونۀ کړې

سیاله دغه یو ارمان مې پاتې شو د زړۀ په سر
سترګو مې د سترګو په جنګونو لوبې ونۀ کړې

عطاء الله جان

تر څو به خوار و زار او در په در وي پښتانۀ
تر څو به داسې تس نس، کور و کر وي پښتانۀ

تر څو به پښتانۀ په پښتنو وهلے کېږي
تر څو به د خپل ځان سره په شر وي پښتانۀ

تر څو به وي د رزق په لټون کښې سرګردانه
تر څو به له خپل کوره مسافر وي پښتانۀ

تر څو پورې به پاتې وي د سېل نه د قامونو
تر څو پورې به داسې بې وزر وي پښتانۀ

تر څو به ئې د سرو او سپینو واک د بل په لاس وي
تر څو به په خپل شتۀ کور کښې نهر وي پښتانۀ

تر څو به د حالاتو په تیارۀ کُومي کښې اوسي
تر څو به ناست په طمع د سحر وي پښتانۀ

تر څو به ئې کتاب او د قلم سره وي ورانه
تر څو به د علمونو نه منکر وي پښتانۀ

تر څو به کړي جنګونه، دښمنۍ او تربګنۍ هم
تر څو به په دې خوشو لارو سر وي پښتانۀ

تر څو به د بارودو په سور اور کښې لمبه کېږي
تر څو به "جنګیالي" او "ترهګر" وي پښتانۀ

تر څو به وهي خپلې پښې په خپل تبر په خپله
تر څو به په وجود پرهر پرهر وي پښتانۀ

تر څو به ئې دا خلق په هنر هنر تېر باسي
تر څو پورې به داسې بې هنر وي پښتانۀ

تر څو پورې به جانه په پردو تېلو کښې سوزي
تر څو پورې به داسې "زورور" وي پښتانۀ